

Our Postal Service

A NECESSARY CHANGE

(Continuation)

Let us now look at the question from the governments standpoint of view, and find out whether the government will be justified should it approve this reduction.

In the first place, will the postal revenue decrease? Most certainly not. The cheaper the stamp becomes the greater will be the number of people who will buy them and the greater will be the number bought. Therefore there will be more mail and more revenue. Instead of decreasing, we venture to say that the revenue will be doubled.

If this reasoning is not very satisfactory—let us get right down to history and see if it throws any light upon the subject; let us find out whether this reduction in the rate of postage proved beneficial to other countries.

Take the United States. There was a time when U. S. postage was worth 25c. It did not meet the demand of the country and so it was successively reduced to fifteen cents, ten cents, five cents until it was finally cut down to what it is now—two cents. Such a tremendous good resulted from this reduction that Postmaster General Smith said: "The Postal establishment of the U. S. is the great, est business concern of the world. It handles more pieces, employs more men, spends more money, BRINGS MORE REVENUE, reaches more homes, involves more details and touches more interests than any other human corporation, public or private, governmental or corporate".

Reduction in postage is found successful not only in the American Continent but it is also so in European countries. England which now uses penny postage is a good example. On the other hand we have Mexico and Canada, for instance: They use respectively five cents and three cents postage. These countries are not very far ahead while those which use a comparatively lower rate of postage—the United States, England, Germany, are the leaders in the World's race for supremacy. It is therefore clear that were we to reduce Philippine postage to one centavo the result cannot be a failure.

Aside from this, it is very reasonable to say that anything done with a view to advancing the people must be made as cheap as practicable. And since our Postal system is a public necessity and a public benefit, it is equally reasonable to conclude that the present rate of postage should be cut down to one centavo.

We, therefore, humbly and respectfully request our Hon. Philippine Legislators to consider this matter over, for we firmly believe that the System really needs a change. We do not say that with the change herein advocated our Postal System will reach perfection: not at all. We only think that this will be an improvement which must necessarily be carried out to respond to present demands and to extend farther the utility of the Postal Service within the reach of the mass of the Filipino people.

X.



Ipamalas sa gawa at huwág sa salita.

SA AKING MGA KABABAE.

Mga irog ko: sapagka't lubós kong napagtatalastas na ang aking damdamin ay siya rin namang marubdob ninyong tinataglay, at sa maalab kong pag-asa na ang isasanguni ay hindi ipagpapaumanhin, kaya minarapat kong iluhog sa pinipituhong mga magulang na ako'y pagkalooban ng pahintulot upang makapag-ipon ng kababaihan, hindi lamang ang mga nananahanan dito sa Maynila, kundi pati naman ng nangasa mga lalawigan at nang makapagtatag ng isang malaki at matibay na kapisanang pamamagatan ng "PAGTATANGOL NG PURI."

Sinang-ayunan ako ng binangit kong mga magulang palibhasa'y kanilang natatap na ang isinuyo ay isang bugay na lubhang mahalaga, una'y makapagpapadakila at makapagpapadilag sa Inang Bayan, at bukod dito'y makapagpapakila ng ating karangalan at malabis na makatutulong sa ating mga lalake sa pag-uusig ng ikagiginhawa ng kinamumulatan.

Maraming lubha ang mga kapisanang natatag sa Sangkapuluan, at sa mga kapi-

sanang iya'y marami rin naman ang mga naasamb na kababaihan, na wala akong mahagilap na bagay na tinutungho tungkol sa atin kundi ang gawing bulaklak sa mga umpukan, sa pamamagitan ng di karaniwang pagbibihis, na maipalalagay na tayo'y nawawangis sa mga itinitinda sa "feria".

Dapat nating talastasin na tayong mga babae ay anak din ng Pilipinas, gaya ng mga lalake kaya may banal tayong tungkuling tumulong sa kalahat lahatang ikagaling.

Hindi ko ninanasa na tayo'y mangibabaw sa kapangyarihan ng mga lalake, hindi nga at di mabilang na hindi; ang nais ko'y sa bawa't hakbang natin ay isailalim ng kanilang kapasyahan, pagka't sila'y matatalino at higit magkuro-kuro sa lahat ng bagay; datapwa, kung sa pagkukurong iyo'y may mahalatang nalalabag sa katwiran at sa ating kapurihan, ay may mahigpit tayong katungkulang sumalansang sa pamamagitan ng malubay at magandang pagpapaliwanag.

Sa mga kapisanang natatag at kasalukuyang itinatag kung aking talastasin, ay natatanhi ang sa masikap na kababayang Bonifacio Arévalo na ang mga babae'y nasasangkap sanhi sa paghabi ng damit natin na totoo nating kinakailangan.

Lubhang marami ang namamasid sa aking mga kababae na nagsisipasok sa mga gawaan (fábrica) ng sambalilo, payong at iba pa, sa bagay na ito ay minarapat ko kayong anyayahang mag-ipon ng puhunang dalawangpu't limang libong pisong conant sa pamamagitan ng ambagan at kapahintulutan ng ating mga magulang, kabyak ng dibdib ó kapatid, upang gugulin sa paghahanap-buhay na gagamitin sa sumusunod na paraan:

Isang malaking gawaan (fábrica) ng sambalilo ó ilán man, alinsunod sa pagkakaasunduan at sa puhunan.

Isang gayon ding gawaan (fábrica) na pagyayarian ng kamiseta at medyas.

Isang gawaan ng payong.

Hindi kaila sa madla, na, sa ngayoy lubhang marami nang mga kababae ang may taglay na kaalaman at makapagtataguyod sa ganitong mga bagay, sinasaksi ko ang abogadang María Francisco, ang mga farmaceuticang Filomena Francisco, Matilde Arquiza at Carmen Abalo, ang mga nagsi-

sipag-aral ng panggagamot na sina María Mendoza at Carmen Pangadian, ang mga bachiller na nagpapatuloy ng pag-uusig ng karunungan, ang mga gurong Rosa Sevilla, Librada Avelino, Susana Revilla, Feliza Francisco, Idefonsa Amor; Marieta Roxas. Andrea Vitan, Victoria Abad, Teófila Asico, Mercedes Lucena at lubha pang marami na sa oras na ito, ay di ko naaalaala ang mga pangalan; at sa mga manunulat nama'y naiyan sina Purita Villanueva, Rosa Sevilla, Constanca Poblete, Tarcila Antonio at iba pa.

Bukod sa mga itinala sa itaas, tayong lahat ay nakamamasid ng kalunoslunos na anyo ng ilang kababae natin na totoong nalulugami at napapananyaya ang kapurihan sa kagagawan ng ilán namang mga suwail na lalake. Marami na ang nakita nating pinatangis ng lalake na wala sa karapatan at linigis ng masidhing pagyurak ang katwirang sumasaating mga babae, nariyan at marami ang nagsisipaghinagpis na naki pagisang puso, na pagkatapos masabugan ng binhi ng pagsisintahan ay nililisan at pinawawalang kabuluhan hanggang sa sapitin ang di gagayong pagtanhis. Ah karumaldumal na kabuhayan!

Oo, at may katwirang kumakandili at talagang may nalalaang parusa sa mga nag-aasal bulisik, íanó ang mangyáyari sa katwirang iyan kundi linalapitan at sinasangunian? ípapaano ang paraan ng paggamit kung walang nag aakay? Talastas nating sa bawa't hakbang ay salapi ang kailangan, at kung wala nito'y ísaan kukuha ng gugulin sa pagtatanggol?

Mga irog kong kababaeng anak ng Pilipinas, tinatawagan ko kayó ng lubos na paggiliw at tawag kapatid, upang pagmuni-muniin ang mga itinala, at kung matapos mapagnuynoy ay mangyaring magsitugon sa inihimok na ito sa pamamagitan nitong pamahayagan ó kaya'y ng kalatas na ipadalá sa abang nagmunakala, na nanánahan sa daang San Anton blg. 105, Sampalok, (Maynila).

Hindi ipagpapatuloy ang balak na ito kung di sasangayunan ng karamihan, at sapagka't ang panukalang ito'y nanganga ilan ng mabilis na kapasiyahan ng ating mga kababae ay mag aantabay ako sa mading panahon at ng maitakda ang araw na ating ipagpupulong.

Gumagalang,

PILAR J. LAZARO.